

bortrullende Droske, lige til den forsvandt om Hjørnet ved St. Kongensgade.

Trine hørte godt hendes Banken. Men højtidelig grebet, som hun var bleven ved Synet af sin Herres nye Elskede, listede hun sig over i Nødtørftshuset for her uforstyrret at give sig hen i sin Sorg.

Da Per hen paa Eftermiddagen kom hjem og læste Jakobes Brev, kneb han muntert det ene Øje sammen. Se — se! Kuren synes jo at være probat, tænkte han. Men netop derfor burde den sikkert ikke afbrydes for hurtigt.

Han lod Trine løbe ind til Byen med et Telegram, der lød:

»Desværre umuligt iaften. Er i denne Tid meget optaget.

Sidenius.«

Da Jakobe et Par Timer senere modtog dette Budskab, stivnede hun af Angst. Var alt forbi? Havde hun i sit Hovmod stødt ham fra sig?... Nej, nej! Det maatte ikke ske! Hun vilde have ham tilbage, om hun saa skulde tigge ham om Tilgivelse paa sine Knæ.

Hun satte sig ned for at skrive til ham. Hun vilde forklare ham alt, fortælle ham alt.

I det samme aabnedes Døren, og Nanny stak Hovedet ind.

»Der er kommen en Herre. Jeg skulde bede